

Sygn. akt II Ca 979/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Violetta Osińska
Sędziowie:	SSO Agnieszka Bednarek-Moraś SSO Dorota Gamrat - Kubeczak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2015 roku w S.

sprawy z powództwa (...) (...)w G.

przeciwko **K. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 25 czerwca 2014 roku, sygn. akt I C 642/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 979/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Gryficach zasądził od pozwanego K. B. na rzecz powoda (...) (...) w G. kwotę 13.363,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 07.05.2013 r. do dnia zapłaty (pkt 1); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.223 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 3); nadał wyrokowi w punkcie 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd Rejonowy ustalił, że K. B. zawarł dnia 22 sierpnia 2008 r. z (...) Bankiem umowę kredytu gotówkowego, w ramach której bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 9.870,13 zł. W toku obowiązywania umowy kredytobiorca zaprzestał spłacania kredytu. W dniu 16 września 2010 r. bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny na łączną kwotę zadłużenia dłużnika na 12.240,70 zł. Sąd Rejonowy w Gryficach postanowieniem z dnia 05 października 2010 r. (I Co 1895/10) nadał klauzulę wykonalności przedmiotowemu BTE. (...) Bank dnia 26 kwietnia 2011 r. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zbył na rzecz powoda pakiet wierzytelności, w tym wierzytelność względem pozwanego. W wyniku cesji wierzytelności Fundusz nabył wierzytelność względem K. B. na łączną kwotę 13.363,20 zł, na którą składały się kwota 9.561,33 zł z tytułu kapitału, kwota 2.462,82 zł z tytułu odsetek ustawowych, kwota 1.012,70 zł z tytułu odsetek umownych, kwota 7,45 zł z tytułu odsetek karnych, kwota 120 zł z tytułu opłat, kwota 60 zł

tytułem kosztów sądowych, kwota 94,65 zł tytułem kosztów komorniczych oraz kwota 44,25 zł tytułem kosztów korespondencji. Taką też kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda, oddalając roszczenie powoda co do kwoty naliczonych przez powoda od dnia zawarcia umowy cesji wierzytelności do dnia wniesienia pozwu odsetek w wysokości 2.404,22 zł. Uzasadnieniem takiego rozstrzygnięcia był brak jakiegokolwiek dowodu na to, iż powodowy Fundusz zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności.

Z wyrokiem Sądu Rejonowego nie zgodził się powód i zaskarżając go w części tj. co do punktu 2, wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. art. 481 § 1 k.c. oraz art. 481 § 2 w zw. z art. 482 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że powód nie był uprawniony do naliczania odsetek ustawowych liczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia cesji wierzytelności do dnia wniesienia powództwa,
2. art. 230 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i uznaniu okoliczności istnienia oraz wysokości zadłużenia strony pozwanej za nie udowodnioną, podczas gdy pozwany na żadnym etapie postępowania powyższego nie zakwestionował, co kwalifikowało uznanie przez Sąd faktu wysokości zadłużenia za przyznany,
3. art. 353¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie, polegające na dokonywaniu przez Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią zawartej przez strony umowy kredytu, jak i umowy cesji wierzytelności;
4. art. 509 § 2 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że na powoda skutek umowy cesji nie przeszło skutecznie roszczenie o zaległe koszty oraz odsetki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwany będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawiał się na posiedzenie, wobec czego zostały spełnione przesłanki wydania przez Sąd Rejonowy wyroku zaocznego.

Sąd Odwoławczy nie podzielił jednak stanowiska Sądu I instancji, iż analiza akt sprawy dawała podstawy do uwzględnienia zgłoszonego powództwa w jakimkolwiek zakresie, zatem także w zakresie będących podstawą apelacji odsetek.

W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Jak już wyżej wspomniano przepis art. 339 § 2 k.p.c. pozwala przyjąć za prawdziwe okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda, jeżeli nie budzą uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy, a więc jeżeli nie są np. ze sobą sprzeczne lub nie są sprzeczne z twierdzeniami powoda o słuszności żądanego rozstrzygnięcia (por. orz. SN z 2 kwietnia 1973 r., III CRN 59/73, Biul. SN 1974, nr 1, poz. 4). Uznanie bowiem za prawdziwe twierdzeń pozwu nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach (por. orz. SN z 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142 oraz z 21 maja 1971 r., III CRN 99/71, Biul. SN 1971, nr 7-8, poz. 123; orz. SN z 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108 oraz orz. SN z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Twierdzenia pozwu budzą uzasadnione wątpliwości, jeżeli zasadne wydaje się np., że nie odpowiadają one w pełni

rzeczywistości lub nie zawierają jej pełnego obrazu. Wynika z tego, że w wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych i w sytuacji takiej nie można wydać wyroku, opierając się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. orz. SN z 14 sierpnia 1972 r., III CR 153/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 60), a przeprowadzane w tych wypadkach postępowanie dowodowe opiera się na dowodach przytoczonych przez powoda.

Zdaniem Sądu Odwoławczego okoliczności na jakie powołuje się w swym pozwie strona powodowa budzą uzasadnione wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy, a wynika to już tylko z pobieżnej konfrontacji twierdzeń powódki z załączoną do pozwu dokumentacją.

Jak wynika z akt sprawy, żądanie pozwu oparte było przede wszystkim na umowie przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) Bank S.A. w W., a powodowym Funduszem (...), na mocy której strona powodowa nabyła między innymi wierzytelność, której dotyczy niniejsze powództwo. Do umowy tej dołączony był załącznik, który zawiera tylko jedną pozycję. W pozycji tej wskazuje się na dane osobowe pozwanego, datę i szereg liczb. Brak jednak danych do jakich kwot odnoszą się poszczególne rubryki, nie wiadomo również czy faktycznie wskazano tam sumę długu. Wydruk ten poddaje w wątpliwość, iż jest to lista wierzytelności, a nadto został podpisany przez osobę, której związek ze sprawą nie został wykazany. Dowód ten nie został poświadczony za zgodność przez pełnomocnika powoda. Brak w rezultacie podstaw do przyjęcia, że z dokumentu tego wynika pośrednie nawet wskazanie zadłużenia pozwanego. Już choćby z tego powodu żądanie pozwu nie mogło zostać uwzględnionym.

Niezależnie od tego z umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 kwietnia 2011 r. wynika, że przeniesienie wierzytelności objętych Pakietem Wierzytelności A następuje z dniem dokonania przez Fundusz pełnej płatności, o której mowa w punkcie 3.6. Za dokonanie płatności strony uznały datę wpływu środków na rachunek (...) Banku (pkt 2.3 umowy). Natomiast przeniesienie wierzytelności objętych Pakietem Wierzytelności B następuje z dniem 26 października 2011 r. pod warunkiem dokonania pełnej płatności, o której mowa w punkcie 3.6. Za dokonanie płatności strony uznały datę wpływu środków na rachunek (...) Banku. Na wniosek (...) Banku przeniesienie wierzytelności objętych Pakietem B Wierzytelności może nastąpić przed wskazanym dniem, a Fundusz jest zobowiązany takie wnioski zaakceptować. Strony wówczas ustalają nowy termin przeniesienia Pakietu Wierzytelności B w formie aneksu do umowy (pkt 2.4 umowy). Wobec takiego brzmienia umowy powód występując z powództwem w tej sprawie zobowiązany był wykazać, że doszło do przeniesienia wierzytelności na skutek zapłaty ustalonej przez strony ceny. Redakcja zapisu punktu 2.3 oraz 2.4 umowy cesji wprowadza wszak postać warunku i terminu zaliczaną w doktrynie do grupy charakteryzującej się tym, że nie jest pewne zarówno ich nadejście, jak i chwila nadejścia.. Powód, mając na uwadze taką treść umowy, obowiązany był więc wykazać spełnienie powyższych przesłanek. Tylko w ten sposób możliwym byłoby skontrolowanie czy rzeczywiście nastąpiło zdarzenie w postaci przeniesienia wierzytelności. Powód tymczasem nie przedstawił żadnej dokumentacji, która świadczyłaby o tym czy i ewentualnie kiedy doszło do przelewu wierzytelności. Tym samym obowiązkowi dowodzenia nie sprostał także w tym zakresie. Obowiązek przedstawiania dowodów w myśl przepisu art. 232 k.p.c., aby sprostać ciężarowi dowodu, wynikającemu z treści przepisu art. 6 k.c., spoczywa zaś na stronie, która z danego faktu wywodzi dla siebie korzystne skutki. Powód działał z profesjonalnym pełnomocnikiem i nic nie stało na przeszkodzie, aby okoliczności, na których opiera żądanie pozwu wykazał.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy oddalił apelację dotyczącą żądanych przez powoda odsetek, za podstawę swojego rozstrzygnięcia przyjmując przepis art. 385 k.p.c.